Acatistul cuviosului părinte Porfirie Kavsokalivitul, noul făcător de minuni

(2 decembrie)

Cuviosul Porfirie (Bairaktaris) Kafsokalivitul, părintele nostru duhovnicesc, stră-văzător şi înaintevăzător (7 februarie 1906 - 2 decembrie 1991):
https://www.academia.edu/45086316/Cuviosul_Porfirie_Bairaktaris_Kafsokalivitul_p%C4%83rintele_nostru_duhovnicesc_str%C4%83v%C4%83z%C4%83tor_%C5%9Fi_%C3%AEnaintev%C4%83z%C4%83tor_7_februarie_1906_2_decembrie_1991_

https://archive.org/details/sf.-porfirie/mode/thumb

***

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne

izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Pe părintele nostru Porfirie, făcătorul de minuni, care a împărţit mană din pustia binecuvântată a Sfântului Munte celor ce flămânzeau în pustia duhovnicească a lumii, veniţi să îl lăudăm, binecredincioşilor, şi pentru rugăciunile pe care le înalţă Domnului pentru mântuirea neamului creştinesc să îi mulţumim cântându-i: ***Bucură-te, părinte Porfirie, biserică vie a lui Dumnezeu!***

Icosul 1

Ai auzit dulcele glas al Preadulcelui Iisus chemându-te la nunta cea veşnică şi zicând: "Vino, părinte Porfirie, de moşteneşte Împărăţia Cerurilor care este gă-

tită celor ce şi-au purtat crucea nevoindu-se din dragoste pentru Dumnezeu!"
noi, vrând a fi părtaşi fericirii tale, îţi aducem aceste laude:
Bucură-te, cel ce mijloceşti înaintea Sfintei Treimi pentru mântuirea noastră;
Bucură-te, rod înmiresmat al tradiţiei Sfinţilor părinţi;
Bucură-te, ostaş îmbrăcat în armură duhovnicească;
Bucură-te, furtună care spulberi cuiburile ereticilor;
Bucură-te, cel ce te-ai dăruit în întregime fiecăruia dintre cei ce te cercetau;
Bucură-te, că luptând împotriva puterilor întunericului, le-ai biruit;
Bucură-te, că ai apărat predaniile bisericeşti şi ai stat împotriva rătăcirilor de multe feluri;
Bucură-te, că i-ai binecuvântat pe cei ce au mărturisit minunile tale;
Bucură-te, că i-ai mustrat pe cei ce au spus despre tine lucruri neadevărate;
Bucură-te, cel ce stai departe de cei care răstălmăcesc minunile tale;
Bucură-te, cel ce primeşti laudele aduse de către cei binecredincioşi;
Bucură-te, ceară însemnată cu pecetea sfinţeniei;
Bucură-te, părinte Porfirie, biserică vie a lui Dumnezeu!

Condacul al 2-lea

Ştiind micimea vieţuirii noastre, să nu deznădăjduim aflând nevoinţele prea cuviosului părinte Porfirie, nici să încercăm a le urma fără dreaptă socoteală, şi mai ales să nu căutăm a agonisi harismele sale, căci nu puţină vătămare vom afla. Ci să căutăm a învăţa de la el smerenia şi dragostea pentru cele sfinte, ca să îi putem cânta lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Ai primit la botez numele de Evanghelie, care se tâlcuieşte „Bună-Vestire", şi întreaga ta viaţă a fost o bună-vestire despre lucrarea Duhului Sfânt şi despre dobândirea veşniciei de către oamenii care, trecători fiind prin viaţa pământească, L-au cunoscut pe Domnul care ieri, astăzi şi în veac Acelaşi este, şi din revărsarea inimii ţi-au cântat:
Bucură-te, că din pruncie ai fost păzit de Cel a cărui întrupare a fost binevestită de înger;
Bucură-te, că din fragedă vârstă ai năzuit să îi închini Domnului viaţa ta;
Bucură-te, că din copilărie ai plecat la Muntele Athos ca să urci muntele virtuţilor;
Bucură-te, că atunci când te-ai lovit din greşeală cu securea în picior ai cerut ajutorul Maicii Domnului;
Bucură-te, că ocrotitoarea Sfântului Munte ţi-a oprit de îndată şiroirea sângelui;
Bucură-te, că ai trăit acoperit de Sfântul ei acoperământ;
Bucură-te, că pentru vieţuirea ta cucernică ai fost hirotonit preot;
Bucură-te, că ajutând mulţimi de oameni nu ţi-ai pierdut liniştea;

Bucură-te, luminător al Atenei şi a toată Grecia;
Bucură-te, că ai fost căutat de pelerini veniţi din toată lumea;
Bucură-te, că ai trăit în vremurile noastre nevoinţe aspre ca ale părinţilor din vechime;
Bucură-te, că până la moarte L-ai slujit cu jertfelnicie pe Hristos;
Bucură-te, părinte Porfirie, biserică vie a lui Dumnezeu!

Condacul al 3-lea
Nu pentru vreo nevoinţă aparte s-au revărsat asupra ta râurile binecuvântărilor, ci pentru că luând asupra ta crucea grea a ascultării ai urmat Domnului care S-a arătat pe Sine ascultător până la moarte, şi lepădând voia ta la picioarele bătrânilor tăi ai învăţat de la aceştia cântarea: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea
Să vadă roadele ascultării cei ce vor să trăiască neavând povăţuitor, cei care plini fiind de mândrie cred că au găsit un drum mai scurt către Dumnezeu, şi să îşi cunoască înşelarea. Iar noi să luăm aminte la vieţuirea prea cuviosului părinte Porfirie şi cerându-i să mijlocească la Dumnezeu ca să primim puterea de a merge pe calea ascultării, să îi cântăm aşa:
Bucură-te, rob al lui Hristos care ai cunoscut ce înseamnă adevărata libertate;
Bucură-te, că nu ai cunoscut povara libertăţii pătimaşe;
Bucură-te, cel ce supunându-te bătrânilor tăi ai înţeles taina ascultării;
Bucură-te, că părinţii Pantelimon şi Ioanichie te-au învăţat lepădarea voii;
Bucură-te, că atunci când ţi s-au deschis ochii duhovniceşti i-ai văzut cu duhul pe bătrânii tăi;
Bucură-te, cel ce făcând ascultare ai ieşit din chilia unui părinte pe fereastră;
Bucură-te, că nu te-ai mâhnit când frumoasa pasăre cioplită fără binecuvântare ţi-a fost frântă;
Bucură-te, că aşa s-a frânt şi gândul inimii tale de a face ceva după propria voie;
Bucură-te, că prin rugăciune ai devenit asemenea stâlpilor monahismului;
Bucură-te, că ieşind în mijlocul oamenilor te-ai sârguit să te jertfeşti pentru ei;
Bucură-te, că ai ridicat mănăstirea din Milesi ca pe un chivot al cunoaşterii lui Dumnezeu;
Bucură-te, cel ce ai găsit în Sfânta Scriptură şi în Vieţile Sfinţilor chipuri de sfinţenie;
Bucură-te, părinte Porfirie, biserică vie a lui Dumnezeu!

Condacul al 4-lea
"Dacă nu ar fi scris Sfântul Ioan Scărarul cartea despre dumnezeiescul urcuş, ar fi putut-o scrie cu pricepere părintele Porfirie", s-a dat mărturie despre măsura spo-

ririi tale; văzându-te Domnul că din copilărie ai vrut să urmezi viaţa de nevoinţă a unui alt avvă Ioan, cel numit Colibaşul, a venit în întâmpinarea ta şi ţi-a călăuzit paşii pe treptele scării Raiului, iar tu I-ai cântat cu umilinţă: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Mincinoşi sunt ritorii care învaţă că vremea sfinţeniei a trecut, că în vremurile noastre nu mai este cu putinţă omului să meargă pe calea cea strâmtă pe care o arată Scriptura; nouă numai a cugeta la vieţuirea ta ne este de ajuns pentru a sta împotriva unora ca aceştia, care nu vor să cânte împreună cu noi:
Bucură-te, că urmând Sfântului Ioan Colibaşul, L-ai primit pe Hristos în chilia inimii tale;
Bucură-te, că Sfântul Porfirie al Gazei te-a crescut ca pe un urmaş al său;
Bucură-te, bucurie a Sfântului Atanasie şi a celorlalţi cuvioşi aghioriţi;
Bucură-te, cel ce ieşind din Sfântul Munte nu ai părăsit smerenia Sfântului Siluan;
Bucură-te, că primind bastonul trimis de Sfântul Gherasim ai primit şi binecuvântarea acestuia;
Bucură-te, cu Sfântul Vasile cel mare care te-a ajutat să ridici aşezământul din Milesi;
Bucură-te, cu Sfinţii ierarhi Nicolae şi Spiridon, neobosiţii făcători de minuni;
Bucură-te, cu Sfinţii Cosma şi Damian şi cu ceilalţi Sfinţi doctori fără de arginţi;
Bucură-te, cel ce ai fost asemănat cu Sfântul Serafim de la Sarov;
Bucură-te, că ai arătat lumii că harismele Sfântului Nectarie din Eghina nu s-au pierdut;
Bucură-te, cu soborul tuturor cuvioşilor Părinţi şi cuvioaselor Maici;
Bucură-te, floare din buchetul Maicii Domnului care ai împrăştiat mireasma din grădina ei;
Bucură-te, părinte Porfirie, biserică vie a lui Dumnezeu!

Condacul al 5-lea

Deşi în timpul vieţii ai avut parte de apăsătoare boli, părinte, nu te-ai lăsat biruit de durere, ci le-ai răbdat cu mucenicească răbdare, şi în loc să cârteşti ai primit suferinţa cu seninătate, cântându-I lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Cine poate să stea departe de mijlocirile tale, ştiind câtă mulţime de bolnavi au simţit ajutorul tău? Cine oare va şovăi să alerge la tine, aflând că din zi în zi numărul celor ce au primit sănătate trupească şi sufletească sporeşte fără încetare? O, părinte Porfirie, pentru grija pe care ai arătat-o şi o arăţi celor bolnavi, primeşte de la noi laudele acestea:
Bucură-te, că suferind grele boli ai primit puterea de a-i ajuta pe bolnavi;

Bucură-te, că i-ai învăţat pe oameni că vindecarea adevărată vine de la Dumnezeu;
Bucură-te, că însemnând bolnavii cu semnul sfintei cruci le-ai uşurat durerile;
Bucură-te, cel ce i-ai ferit pe credincioşi de doctorii cei închipuiţi care au puteri diavoleşti;
Bucură-te, că ai vindecat de paralizie pe femeia celui ce a venit să te caute la mănăstire;
Bucură-te, că deşi acela nu te-a găsit a avut mare credinţă în puterea mijlocirilor tale tainice;
Bucură-te, că aşa cum ai vindecat-o pe femeia sa îi poţi vindeca şi pe cei pentru care ne rugăm;
Bucură-te, că i-ai mângâiat pe cei căzuţi în deznădejde;
Bucură-te, că i-ai povăţuit să poarte crucea răbdării;
Bucură-te, că bolnavilor care ţi-au cerut ajutorul le-ai adus grabnică tămăduire;
Bucură-te, cel ce şi acum te rogi pentru cei aflaţi în diferite suferinţe;
Bucură-te, că pentru tine nu există boli de nevindecat;
Bucură-te, părinte Porfirie, biserică vie a lui Dumnezeu!

Condacul al 6-lea

Nici un om nu este fără de păcat, nici un om nu se poate făli că a scăpat de orice urmă a bolii. Ştiind că nu numai trupurile noastre, ci şi sufletele noastre sunt atinse de boală, dar ştiind şi că Dumnezeu este Cel ce dăruieşte sănătate celor dreptcredincioşi, îţi cerem să te rogi ca împreună cu cei tămăduiţi de bolile lor să Îi putem cânta lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Noule doctor fără de arginţi, părinte Porfirie, mulţumindu-ţi că prin nenumărate minuni ai dăruit celor suferinzi tămăduirea, nu vom obosi vestind celorlalţi vindecările făcute prin rugăciune către Dumnezeu, şi pentru aceasta te rugăm să primeşti drept plată mulţumirile noastre:
Bucură-te, că pe pruncul care nu se mişca l-ai vindecat spre bucuria părinţilor lui;
Bucură-te, pentru copiii care primind vindecare trupească L-au slăvit pe Dumnezeu;
Bucură-te, că pe femeia necăjită de boala bărbatului ei ai invăţat-o să se ferească de tulburarea adusă de diavol;
Bucură-te, cel ce îi ocroteşti pe cei care se îngrijesc cu dragoste de bolnavi;
Bucură-te, cel ce vedeai şi vezi mai bine decât doctorii bolile oamenilor;
Bucură-te, cel ce stai împotriva doctorilor nepricepuţi ca să-i fereşti pe bolnavi de mai multă suferinţă;
Bucură-te, cel ce te-ai arătat bolnavei care suferea de tromboză şi ai vindecat-o;

Bucură-te, că mai târziu aceasta a recunoscut chipul tău şi aşa a înţeles de la cine a primit ajutorul;
Bucură-te, că doctorii au rămas fără grai în faţa vindecărilor pe care le-ai făcut;
Bucură-te, balsam care aduci de la Dumnezeu vindecare trupească şi sufletească;
Bucură-te, că prin rugăciunile tale s-a biruit rânduiala firii;
Bucură-te, cel ce îi întăreşti pe cei care mărturisesc vindecările tale minunate;
Bucură-te, părinte Porfirie, biserică vie a lui Dumnezeu!

Condacul al 7-lea

Răbdând suferinţele ca un al doilea Iov, ai arătat prin viaţa ta că încercările îngăduite de Dumnezeu nu covârşesc puterea omenească, şi că oricât de grele ar fi acestea, dacă ne luptăm să le biruim, Mântuitorul Hristos va pune pe frunţile noastre cununi strălucitoare, pentru care îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Auzind cum în timpul vieţii şi după moarte i-ai izbăvit de felurite ispite pe cei cărora le-ai cunoscut neputinţele, şi aflându-ne noi înşine în ispite fără de număr, căci viermele păcatului nu doarme, dorim să te avem ca ocrotitor al nostru, şi pentru aceasta îţi cântăm:
Bucură-te, că trecând prin furtuna necazurilor ai primit puterea de a-i ajuta pe cei ispitiţi;
Bucură-te, că i-ai făcut dreptate slujbaşului învinuit pe nedrept;
Bucură-te, că pe tânăra care vroia să se sinucidă ai scăpat-o din ghearele diavolului;
Bucură-te, că ai prevenit maicile de la Mănăstirea Jazak să nu bea apă din fântâna otrăvită de necredincioşi;
Bucură-te, că fără teamă în vreme de război ai scăpat o fată de la pângărire;
Bucură-te, că l-ai izbăvit pe ucenicul tău de primejdia din adâncurile apelor;
Bucură-te, cel ce dai cu prisosinţă cele de trebuinţă credincioşilor;
Bucură-te, că printr-o minune Cel ce a înmulţit peştii în pustie te-a vădit a fi asemenea Lui;
Bucură-te, că această minune şi altele asemenea ei au fost tăinuite până după moartea ta;
Bucură-te, cel ce te-ai arătat în chip minunat celor care ţi-au cerut ocrotirea;
Bucură-te, că oricine te cheamă în ajutor cu credinţă primeşte sprijinul tău;
Bucură-te, că nenumărate sunt facerile de bine pe care ni le-ai arătat;
Bucură-te, părinte Porfirie, biserică vie a lui Dumnezeu!

Condacul al 8-lea

Cum să nu ne veselim de minunile tale? Cum să nu tresalte inimile noastre la aflarea bucuriei pe care o aduci celor ce te cinstesc, tainicule povăţuitor al călugărilor şi al mirenilor? Ştiind că ducând viaţă monahicească tu ai fost călăuză pricepută şi pentru familiile care în viforul lumii au căutat liniştea duhovnicească, îi cântăm Celui care te-a înţelepţit: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Văzând cum vrăjmaşul diavol se luptă ca mirenii să ducă o viaţă cât mai pătimaşă, aducându-le tulburare în suflet şi şoptindu-le că numai în mănăstiri se poate duce o viaţă bineplăcută lui Dumnezeu, tu i-ai povăţuit să stea împotriva acestuia şi să ducă lupta cea bună, iar ei sporind în vieţuirea duhovnicească ţi-au cântat:
Bucură-te, că îi afli pe fiii risipitori şi te rogi pentru ei;
Bucură-te, că aduci pacea în familiile dezbinate;
Bucură-te, că le-ai descoperit celor căzuţi calea pocăinţei;
Bucură-te, că i-ai ajutat pe aceştia să ajungă fii credincioşi ai Bisericii;
Bucură-te, că i-ai învăţat pe părinţi să trăiască o viaţă sfântă pentru ca fiii lor să fie păziţi de ispite;
Bucură-te, că rugându-se Domnului ucenica ta a fost peţită de tânărul pe care îl iubea;
Bucură-te, că domolind împotrivirile părinţilor lui, au reuşit să se căsătorească;
Bucură-te, că le-ai vorbit despre Hristos tinerilor care necunoscând lumina trăiau în patimi;
Bucură-te, că ei ţi-au sărutat picioarele cu dragoste;
Bucură-te, sprijin al celor ce vor să îşi întemeieze o familie;
Bucură-te, că Domnul ţi-a dat priceperea de a fi călăuză pentru cei căsătoriţi;
Bucură-te, blând duhovnic care cu iscusinţă ai vindecat rănile sufleteşti;
Bucură-te, apostol al sfinţeniei în vremuri de mare tulburare;
Bucură-te, părinte Porfirie, biserică vie a lui Dumnezeu!

Condacul al 9-lea

Doamne, cel ce ne-ai zis "Fiţi sfinţi, că Eu, Domnul Dumnezeul vostru, sfânt sunt", care prin gura prea cuviosului părinte Porfirie ne-ai amintit această poruncă a Ta, iar noi am priceput că numai dacă vom merge pe calea sfinţeniei vieţile noastre vor cunoaşte împlinirea, acoperă-ne cu harul Tău cel ceresc ca să mergem pe această cale fără a fi vătămaţi de cursele diavolului şi să îţi cântăm în toată vremea: Aliluia!

Icosul al 9-lea

Ceea ce mărturiseşte întreaga predanie a Răsăritului, şi anume că Dumnezeu S-a făcut om pentru ca omul să se sfinţească, este cu anevoie de priceput; dar ascul-

tându-te pe tine, prea cuvioase părinte, că ne îndemni să ajungem la măsura sfinţeniei, oricât de mari ar fi ispitele care ne apasă, îţi zicem:
Bucură-te, icoană a virtuţilor poleită cu aurul smereniei;
Bucură-te, că nu numai pe monahi, ci şi pe mireni i-ai îndemnat să rostească rugăciunea lui Iisus;
Bucură-te, că îi vezi pe creştinii râvnitori strălucind ca nişte făclii;
Bucură-te, că l-ai văzut pe părintele Yannis îmbrăţişându-şi preoteasa în lumina Raiului;
Bucură-te, dascăl al cugetării la cele sfinte;
Bucură-te, că săvârşind dumnezeieştile slujbe inima ta a devenit altar al Celui Preaînalt;
Bucură-te, că aflând nevoinţele tale sporim în nevoinţă;
Bucură-te, că prin postiri îndelungate ţi-ai hrănit sufletul cu putere cerească;
Bucură-te, lumânare care te-ai asemănat rugului lui Moise;
Bucură-te, că prin înţelepciune duhovnicească i-ai întrecut pe înţelepţii lumii acesteia;
Bucură-te, că ne-ai îndemnat ca prin lungi privegheri să călătorim spre odihna veşnică;
Bucură-te, adeverire a învierii lui Hristos;
Bucură-te, părinte Porfirie, biserică vie a lui Dumnezeu!

Condacul al 10-lea

Fiind aprins de dragostea cea duhovnicească şi vrând să propovăduieşti oamenilor credinţa în Hristos, pentru râvna ta Domnul te-a chemat să fii părtaş darurilor Sfinţilor apostoli şi prin harisma vorbirii în limbi ai grăit pe înţelesul celor de alt neam, iar ei mirându-se de sfinţenia ta au strigat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Vrând tu să o ajuţi pe tânăra Annoula să lepede cugetările deşarte şi să creadă în Atotputernicul Dumnezeu, nu ţi-a fost oprelişte necunoaşterea limbii pe care o vorbea aceasta, ci prin darul lui Dumnezeu ai trecut de acestă stavilă, spre bucuria celor care te laudă aşa:
Bucură-te, că niciodată nu ai greşit când ai spus oamenilor cele pe care ţi le-a arătat Domnul;
Bucură-te, cel ce din smerenie nu I-ai cerut Domnului harisme alese;
Bucură-te, că nu te-ai mândrit pentru darurile cu care Dumnezeu te-a covârşit;
Bucură-te, că primindu-le nu ai contenit cugetarea smerită la propria ta păcătoşenie;
Bucură-te, că minunile le-ai făcut nu spre lauda ta, ci spre slava lui Dumnezeu;

Bucură-te, că şi noi am urmat povaţa pe care i-ai dat-o femeii credincioase, şi nu ne îndoim de harismele tale;
Bucură-te, că ai trăit bucuria Rusaliilor;
Bucură-te, cel ce prin luminare dumnezeiască ai înţeles necazurile oamenilor;
Bucură-te, că ai astupat gurile celor care cârteau împotriva darurilor Sfântului Duh;
Bucură-te, că ne-ai lămurit că puterile celor depărtaţi de Biserică vin de la îngerii căzuţi;
Bucură-te, stavilă pentru cei care fiind stăpâniţi de diavol imitau darul vorbirii în limbi;
Bucură-te, cel ce cunoşteai graiurile păsărilor şi ale animalelor:
Bucură-te, părinte Porfirie, biserică vie a lui Dumnezeu!

Condacul al 11-lea
Cuvântul despre trecerea în veşnicie, cum că "de vei muri înainte de a muri, nu vei mai muri atunci când vei muri", a fost sorbit de inima ta însetată de cunoaştere şi luminându-te te-ai împărtăşit de această trăire când moartea ta a devenit un puternic: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea
"După ce voi pleca la Domnul, eu voi continua să vă vorbesc. Voi, oare, mă veţi auzi?", ne-ai întrebat pe toţi cei care te purtăm cu dragoste în inimile noastre. Nefiind vrednici de a auzi cuvintele tale pline de putere, facem ceea ce ne este cu putinţă şi îndrăznim să îţi aducem smerită laudă, ştiind că asculţi glasurile noastre:
Bucură-te, cel ce ţi-ai aşteptat moartea ca pe o întâlnire cu Dumnezeu;
Bucură-te, că ai părăsit această lume chemându-L pe Mântuitorul Hristos;
Bucură-te, că ai adormit în Sfântul Munte, pe care lăuntric niciodată nu l-ai părăsit;
Bucură-te, că dragostea ta pentru Hristos a covârşit frica morţii;
Bucură-te, că rugându-te se risipea norul întunecat pe care îl vedeai deasupra unora dintre muribunzi;
Bucură-te, cel ce şi acum te rogi pentru cei aflaţi pe patul de moarte;
Bucură-te, cel ce ne fereşti de moarte năprasnică;
Bucură-te, că ultima ta dorinţă a fost "ca toţi să fie una", după cum voieşte Hristos;
Bucură-te, că te-ai rugat ca toţi oamenii să îl cunoască pe Dumnezeul părinţilor noştri;
Bucură-te, că Cel ce a înviat din morţi te-a învăţat să biruieşti moartea;
Bucură-te, că privind blândul tău chip ne umplem de mângâiere;
Bucură-te, văzând că seminţele pe care le-ai semănat dau roadă îmbelşugată;
Bucură-te, părinte Porfirie, biserică vie a lui Dumnezeu!

Condacul al 12-lea

Aşa precum Sfântul Nectarie a voit ca moaştele sale bine-mirositoare să fie împărţite spre binecuvântare în tot pământul, şi pretutindeni s-a aflat de minunile sale, tot aşa după adormirea ta Dumnezeu a vrut ca cinstirea ta să se răspândească în toate colţurile lumii, ca toţi cei care în aceste vremuri de rătăcire au cunoscut că eşti stâlp de lumină al dreptei credinţe, să cânte Domnului împreună cu tine: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Înainte de a primi cinstirea cuvenită de la oamenii cei muritori, bine plăcutule al lui Dumnezeu, ai primit o cinstire mai înaltă, căci ai fost prăznuit în Biserica Cerească de soborul celor care îmbrăcaţi în veşminte luminoase cântau îngereşte troparul tău, şi cărora următori făcându-ne noi îţi zicem cu mare glas:

Bucură-te, dar nepreţuit pe care Dumnezeu l-a dăruit Bisericii;
Bucură-te, că am fost povăţuiţi în chip minunat să ne rugăm ţie;
Bucură-te, că însuşi Domnul S-a îngrijit să primeşti cinstire de la oameni;
Bucură-te, ascultând laudele celor care aşteaptă tainica ta povăţuire;
Bucură-te, că aşa cum te rugai înainte împreună cu ucenicii tăi, te rogi acum cu noi toţi;
Bucură-te, că precum îţi ocroteai fiii duhovniceşti acum ne ocroteşti şi pe noi;
Bucură-te, că numărul celor care te cinstesc creşte fără încetare;
Bucură-te, prieten al celor care învaţă de la tine urcuşul duhovnicesc;
Bucură-te, că cei ce au privit chipul tău luminat vor să atingă şi sfintele tale moaşte;
Bucură-te, candelă aprinsă de Părintele Ceresc;
Bucură-te, ucenic al Fiului lui Dumnezeu;
Bucură-te, vas ales al Sfântului Duh;
Bucură-te, părinte Porfirie, biserică vie a lui Dumnezeu!

Condacul al 13-lea (de trei ori)

O, prea cuvioase părinte Porfirie, făcătorule de minuni, primind această puţină rugăciune de la noi, cei ce din prea plinul inimii îţi aducem laude după cuviinţă, ajută-ne să punem început bun şi lepădând toate patimile şi poftele să trăim ca mădulare sfinte ale Bisericii, ca împreună cu tine să putem cânta în vecii vecilor: ***Aliluia!***

Apoi iarăşi se zice:

Icosul 1

Ai auzit dulcele glas al Preadulcelui Iisus chemându-te la nunta cea veşnică şi zicând: "Vino, părinte Porfirie, de moşteneşte Împărăţia Cerurilor care este gă-

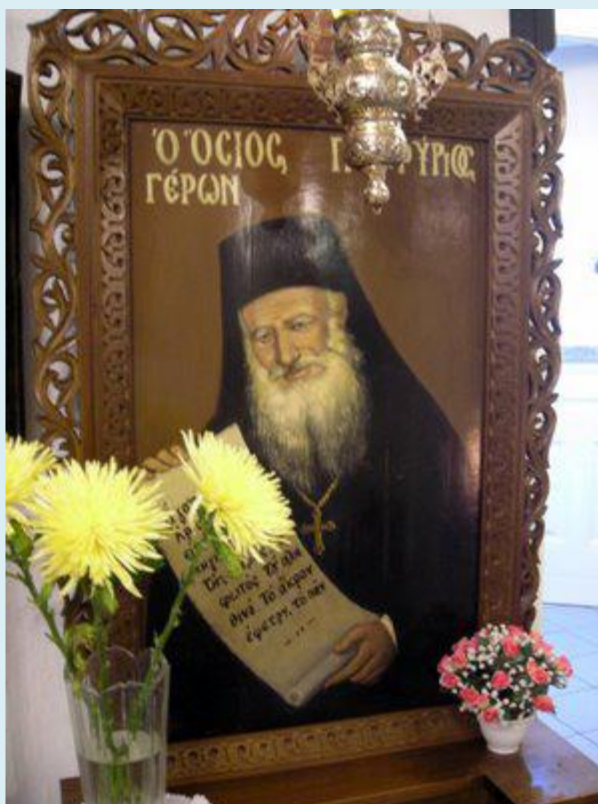
tită celor ce şi-au purtat crucea nevoindu-se din dragoste pentru Dumnezeu!"
noi, vrând a fi părtaşi fericirii tale, îţi aducem aceste laude:
Bucură-te, cel ce mijloceşti înaintea Sfintei Treimi pentru mântuirea noastră;
Bucură-te, rod înmiresmat al tradiţiei Sfinţilor părinţi;
Bucură-te, ostaş îmbrăcat în armură duhovnicească;
Bucură-te, furtună care spulberi cuiburile ereticilor;
Bucură-te, cel ce te-ai dăruit în întregime fiecăruia dintre cei ce te cercetau;
Bucură-te, că luptând împotriva puterilor întunericului, le-ai biruit;
Bucură-te, că ai apărat predaniile bisericeşti şi ai stat împotriva rătăcirilor de multe feluri;
Bucură-te, că i-ai binecuvântat pe cei ce au mărturisit minunile tale;
Bucură-te, că i-ai mustrat pe cei ce au spus despre tine lucruri neadevărate;
Bucură-te, cel ce stai departe de cei care răstălmăcesc minunile tale;
Bucură-te, cel ce primeşti laudele aduse de către cei binecredincioşi;
Bucură-te, ceară însemnată cu pecetea sfinţeniei;
Bucură-te, părinte Porfirie, biserică vie a lui Dumnezeu!

Condacul 1

Pe părintele nostru Porfirie, făcătorul de minuni, care a împărţit mană din pustia binecuvântată a Sfântului Munte celor ce flămânzeau în pustia duhovnicească a lumii, veniţi să îl lăudăm, binecredincioşilor, şi pentru rugăciunile pe care le înalţă Domnului pentru mântuirea neamului creştinesc să îi mulţumim cântându-i: ***Bucură-te, părinte Porfirie, biserică vie a lui Dumnezeu!***

După aceasta se zice această:

Rugăciune

Prea cuvioase părinte Porfirie, robule al Dumnezeului celui viu, primeşte laudele pe care ţi le aducem cu inimă smerită şi mijloceşte înaintea lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră.

Ocroteşte-ne de tot răul şi de toată tulburarea. Ajută-ne să biruim ispitele care ne stau înainte şi prin răbdarea noastră să dobândim cununile cele netrecătoare. Iar la înfricoşătoarea Judecată să fim feriţi de veşnica pedeapsă şi să fim aşezaţi în partea cea de-a dreapta, unde cu soborul tuturor sfinţilor te veseleşti de frumuseţile cereşti. Ca primind grabnicul tău ajutor să îi mulţumim în vecii vecilor Dumnezeului care te-a proslăvit. Amin.

Sfinţii zilelor noastre - Marele părinte Porfirie Kafsokalivitul

Cuviosul Porfirie Bairaktaris

Duhovnicescul Părinte Porfirie a adormit întru Domnul în Chilia (Coliba) Sfântului Gheorghe, de la Sfântul Schit al Sfintei Treimi din Kafsokalivia, de la Muntele Athos, la orele patru şi treizeci dimineaţa, în ziua de 2 decembrie 1991, în al optzeci şi şaselea an al vieţii sale.

S-a născut la 7 februarie 1906, lângă satul Sfântul Ioan din Karystia (Evvia), aproape de Aliveri, din părinţi săraci, pe nume Leonidas şi Eleni Bairaktari.

Tatăl său, Leonidas, care din pricina sărăciei a fost silit să plece în lume ca să lucreze la canalul Panama, a fost şi psalt (cântăreţ la biserică) în satul său. Ca psalt l-a însoţit adesea pe Sfântul Nectarie, fiindu-i ajutor în călătoriile sale.

La Botez Părintele Porfirie a primit numele de Evanghelos. A fost al patrulea din cei cinci copii ai părinţilor săi.

A urmat cursurile şcolii din sat doar vreme de doi ani şi, din pricina sărăciei, a fost nevoit să părăsească şcoala, astfel la vârsta de opt ani a început să lucreze micile ogoare deţinute de familia sa şi să păzească animalele. Pentru a câştiga mai mulţi bani, de mic a început să lucreze la minele din zonă şi, mai apoi, la nişte băcani din Halkida şi din Pireu.

Încă de mic, părintele se dezvolta foarte repede şi, aşa cum el însuşi povestea, îşi râdea barba de la vârsta de opt ani. De mic era foarte serios, harnic şi îngrijit, arătând mult mai mare decât era în realitate.

Citind silabisit viaţa Sfântului Ioan Kalivitul, în timp ce păştea oile, dar şi pe când lucra la băcănia din Pireu, a simţit o dorinţă fierbinte de a-l imita. De aceea a pornit-o în mai multe rânduri spre Muntele Athos dar, din diferite pricini, se întorcea înapoi. În cele din urmă, pe când avea doisprezece sau paisprezece ani, a pornit, fără ştirea alor săi, hotărât să ajungă la Sfântul Munte, iar dorinţa i s-a împlinit, cu binecuvântarea Domnului nostru Iisus Hristos.

Pronia cea dumnezeiască a iconomisit astfel lucrurile încât a fost primit ca ucenic, în ciuda vârstei sale fragede, de către doi fraţi împreună nevoitori, evlavioşi şi plini de virtuţi, pe nume Pantelimon şi Ioaniche, ce vieţuiau în Chilia Sfântului Gheorghe din Kafsokalivia.

Chilia Sfântului Gheorghe din Kafsokalivia

I-a îndrăgit de îndată pe cei doi Bătrâni, cu tot entuziasmul inimii sale tinere şi s-a supus lor fără gânduri de prisos, ca lui Hristos Însuşi şi, cu multă râvnă, bunăvoinţă şi smerenie, le împlinea tot cuvântul. Singurul lui necaz era că nu îl puneau la şi mai multă nevoinţă, despre care, din puţinele lucruri pe care ni le-a spus despre acea perioadă, ştim că era o nevoinţă neîncetată, intensă, plină de bucurie şi de asprime în acelaşi timp. Mergea desculţ prin zăpadă, bătând cărări anevoioase. Dormea foarte puţin, întins pe podea, acoperit doar cu o pătură, chiar şi pe timpul iernii. Făcea multe metanii, cu trupul gol de la brâu în sus, ca să nu-l fure somnul. Sculpta lemnul, dar lucra şi în aer liber, unde aduna lemne şi melci, căra pământ cu spinarea de la mari distanţe, fiindcă voiau să facă o mică grădină în părţile stâncoase ale Chiliei Sfântului Gheorghe. Totodată se străduia să aibă atenţia îndreptată la citirile şi troparele sfintelor slujbe şi să le înveţe pe de rost. A învăţat pe de rost Sfintele Evanghelii în timpul rucodeliei şi le repeta întruna, ca să nu-i poată pătrunde în minte nici un gând. Aşa cum spunea mai târziu el însuşi, în vremea aceea era „în necontenită mişcare".

Principala caracteristică a ascezei sale nu era totuşi lupta trupească, ci deplina ascultare înaintea Bătrânilor săi, totala dependenţă de aceştia, afierosirea sa plină de iubire, încredere şi admiraţie, faţă de ei, afierosire prin intermediul căreia putea primi în viaţa sa, trăirile Bătrânilor săi. Astfel copilul neştiutor de carte, ce urmase doar două clase la şcoala din sat, urmând cu dragoste fierbinte cuvintele cele sfinte despre iubitul nostru Iisus Hristos, a izbutit în doar câţiva ani să înveţe toate lucrurile pe care noi nu suntem în stare a le învăţa, mergând la şcoală şi la universitate ani mulţi, dar lipsiţi de râvnă, şi având la dispoziţie cărţi şi profesori învăţaţi.

Când a sosit clipa , a fost tuns monah şi a primit numele de Nichita.

Datorită smereniei sale şi a ascultării ce o făcea, a primit din tinereţe darul de a vedea cu ochii duhovniceşti - atunci când lucra Harul cel dumnezeiesc - întâmplări şi fapte din lumea firii, a sufletului şi a duhului, fără oprelişti temporale sau din partea firii.

A fost îmbrăcat aşadar cu putere de Sus şi a dobândit daruri mai presus de fire.
Primul semn a fost acela că i-a putut vedea de la mare distanţă pe Bătrânii săi, când se întorceau de departe, deşi, în locul în care se aflau, nu puteau fi văzuţi de nimeni.

Au urmat apoi şi altele. ***Simţurile i s-au sensibilizat foarte mult, iar capacităţile sale umane i s-au dezvoltat foarte puternic.***

- ✓ Auzea şi cunoştea graiul păsărilor şi al animalelor, pătrunzându-le înţelesul. Simţea mirosurile de la mari distanţe.

- Recunoştea miresmele şi compoziţia lor, distingând de foarte departe parfumul florilor.
- După ce se ruga cu smerenie, avea capacitatea de „a vedea" până în adâncul pământului şi până în înaltul cerului, toate cele aflate acolo: ape, pietre, petrol, radiaţii, antichităţi îngropate, morminte ascunse, crăpături în adâncul pământului, izvoare subterane, icoane pierdute, scene petrecute cu secole în urmă, rugăciuni îndreptate spre ceruri, duhuri bune sau viclene, sufletele oamenilor şi tot felul de alte lucruri.
- Putea gusta apa aflată la mari adâncimi şi măsura adâncimea la care se găsea.
- Întreba stâncile, care îi povesteau luptele asceţilor dinaintea lui.
- Tămăduia doar privind locul bolnav. Vindeca doar prin atingere. Se ruga şi rugăciunea se împlinea.

Niciodată nu i-a trecut prin gând să folosească darurile primite de la Dumnezeu pentru folosul său personal şi nicicând n-a vrut să câştige ceva de pe urma celor ce îi erau descoperite de Harul dumnezeiesc.

Ori de câte ori lucra străvederea sa, îi dezvăluia gândurile ascunse ale oamenilor. ***Cu ajutorul dumnezeiescului Har putea cuprinde în acelaşi timp trecutul, prezentul şi viitorul, confirmând faptul că Dumnezeu este Atotştiutor şi Atotputernic.*** Ştia ce se întâmpla cu toată zidirea, la marginile lumii, în profunzimea sufletului omenesc sau tainele istoriei. ***Era un om ce „primea" Harul cel dumnezeiesc ce purcede de la Dumnezeu care, din motive doar de El ştiute, uneori nu-i dezvăluia chiar totul.***

În ce ne priveşte, viaţa trăită în Har este o mare taină, iar orice vorbă de prisos ar fi o dovadă de prea mare îndrăzneală, dacă ne-am ocupa de subiecte ce ne sunt necunoscute. Părintele spunea mereu acest lucru tuturor celor ce socoteau că priceperea să se datora altor cauze decât dumnezeiescului Har. ***Repeta adesea: „Aceasta nu e ştiinţă şi nu e nici artă. Este HAR".***

Pe când avea douăzeci de ani, s-a îmbolnăvit de pleurezie şi, la porunca Bătrânilor săi, s-a întors în satul părintesc să-şi trateze boala. Gândul îi era însă mereu la Sfântul Munte.

S-a întors la Muntele Athos, dar tot urmând porunca Bătrânilor, din pricină că se îmbolnăvise din nou, s-a aşezat la o mănăstire din afara Sfântului Munte, mai precis la Mănăstirea Lefka a Sfântului Haralambie din Evvia, lângă Avlonari.

A fost hirotonit preot la 27 iulie 1927 se către episcopul de Sinai, Porfirie al III-lea, care l-a şi numit Porfirie.

După o vreme, Mitropolitul de Karystia din acea vreme, Pantelimon, l-a făcut duhovnic, iar în anul 1938 a fost ridicat la treapta de Arhimandrit.

Până în anul 1940, Bătrânul Porfirie a fost duhovnic în Evvia.

În luna octombrie a anului 1940, în urma cererilor sale i s-a împlinit dorinţa de a-i sluji pe cei bolnavi şi a fost numit paroh la Policlinica din Atena, aflată lângă Piaţa Omonia.

A slujit acolo timp de treizeci de ani şi, după ieşirea la pensie, încă trei ani. În total a slujit ca paroh treizeci de ani şi, pe lângă aceasta, mai era şi duhovnic.

În acelaşi timp lucra şi pentru câştigarea traiului, fiindcă voia să economisească bani pentru a-şi întreţine părinţii şi alte rude, dar şi pentru a ridica o mănăstire. Din această pricină nu cunoştea odihnă. După ce s-a pensionat, a plecat de la policlinică şi s-a stabilit la Mănăstirea Sfântului Nicolae din Kallisia, ce se află pe vechiul Penteli, unde şi-a continuat lucrarea de duhovnic.

În afara pleureziei care l-a lovit în tinereţe, la răstimpuri Părintele Porfirie a fost încercat şi de alte boli. Pe când se afla la policlinică s-a îmbolnăvit de rinichi şi a fost operat cu mare întârziere, fiindcă lucra neîncetat. De aceea a intrat în comă, iar familia sa a fost înştiinţată de medicii să îi pregătească înmormântarea. Cu voia Domnului însă, părintele a revenit la viaţă, în ciuda prognozelor medicale, şi a continuat să slujească obştea Bisericii. Apoi şi-a rupt piciorul. De asemenea, din cauza efortului pe care l-a făcut în vreme când era în satul său, Turkovuni, unde a vieţuit ani la rând şi căra greutăţi mari, o hernie, care l-a chinuit până în ultimii ani ai vieţii.

În anul 1978 a făcut infarct miocardic. Când şi-a revenit, a întemeiat împreună cu câţiva dintre fiii săi duhovniceşti Sfânta Mănăstire de maici „Schimbarea la Faţă a Mântuitorului", după ce a primit trebuincioasa binecuvântare din partea Episcopului Atenei.

Mănăstirea trebuia să se afle în Atena dar, din pricina faptului că nu era spaţiu îndeajuns, împreună cu câţiva fii duhovniceşti a cumpărat câteva terenuri în Malakasa (Attika), unde au ridicat un metoc al mănăstirii şi o Sfânta Biserică, după ce au primit aprobarea legală din partea Bisericii Elene şi a Mitropoliţilor ei. S-a instalat aşadar la acest metoc, unde i-a spovedit pe toţi cei care veneau la el.

În timpul cât s-a aflat acolo a fost operat de cataractă şi şi-a pierdut vederea ochiului stâng şi, mai apoi, şi pe cea a ochiului drept.

Din cauza efectelor secundare ale unei injecţii cu cortizon ce i s-a făcut în timpul operaţiei de cataractă, a suferit mai multe hemoragii intestinale şi, de atunci, a îndurat dureri cumplite. Totuşi a continuat să-i primească pe cei ce veneau la el, pe cât îi stătea în putinţă, şi să se roage smerit pentru necazurile lor. De aceea s-a învrednicit de multe ori să vadă cu duhovnicească bucurie că Harul cel dumnezeiesc lucra, rezolvând problemele oamenilor.

La început îi povăţuia pe oameni cu uşurinţă, dar mai târziu, din pricina multelor sale boli, doar se ruga pentru ei şi foarte rar le dădea sfaturi. Se ruga în tăcere, cu multă dragoste şi smerenie pentru toţi cei care îi cereau să se roage pentru ei ca să dobândească ajutorul dumnezeiesc.

Pregătindu-se de cele veşnice, la cererea sa, în anul 1984 i s-a dat Chilia Sfântului Gheorghe din Kafsokalivia, unde fusese tuns monah, Chilie care atunci era nelocuită. Acolo a instalat câţiva ucenici, după ce s-a dus el însuşi acolo dar, tot din pricina neputinţelor sale, îşi petrecea timpul mai mult la Mănăstirea din Milesi (Oropos).
Când a simţit că i se apropie sfârşitul, s-a spovedit duhovnicului său, care era bătrân şi foarte bolnav, şi a primit iertarea păcatelor. Apoi s-a dus şi s-a statornicit în Chilia sa de le Muntele Athos, fiindcă dorea să-şi dea obştescul sfârşit în mănăstirea metaniei sale, unde îşi petrecuse viaţa duhovnicească.

În acel loc aflându-se, după ce i s-a săpat un mormânt adânc, aşa cum poruncise, a dictat unuia dintre fiii săi duhovniceşti o scrisoare de bun rămas, în care povăţuia şi îşi cerea iertare de la toţi fiii săi duhovniceşti. Această scrisoare, datată 4 (după calendarul vechi) şi 7 (după calendarul nou) iunie 1991, a fost găsită în veşmintele sale de îngropăciune, în ziua adormirii sale, dovadă a necuprinsei şi înălţătoarei sale smerenii.

Urmând poruncii sale, moartea sa a fost anunţată după ce a fost înmormântat, tocmai fiindcă nu a voit că fii săi duhovniceşti să se ostenească, venind la Muntele Athos pentru a asista la înmormântarea sa. Totodată a voit ca înmormântare sa să se desfăşoare în simplitate şi smerenie, avându-i alături doar pe fraţii săi din Kafsokalivia.

În ultima noapte a vieţii sale pământeşti s-a spovedit şi a rostit rugăciunea minţii, în timp ce lângă el, ucenicii săi, urmându-i porunca, îi citeau Psalmul 50 şi ceilalţi psalmi, precum şi „Slujba pentru cei de pe patul de moarte". Totodată spuneau rugăciunea „Doamne, Iisuse Hristoase, miluieşte-mă" până la împlinirea canonului pentru un schimonah.

Ucenicii l-au auzit şoptind cu sfintele sale buze, vreme îndelungată. ***Ultimile cuvinte rostite de cuviosul părinte au fost cuvintele rugăciunii împărăteşti a lui Iisus Hristos: „ca toţi să fie una". După acea l-au auzit repetând un singur cuvânt aflat la sfârşitul Noului Testament, mai precis la Sfârşitul Apocalipsei sfântului Ioan Teologul: „Vino!" („Da, vino, Doamne Iisuse Hristoase!").***

În cele din urmă Domnul, dulcele Iisus, a venit. ***Cuviosul suflet al Bătrânului Porfirie i-a părăsit trupul la ora patru şi jumătate dimineaţa, în ziua de 2 decembrie 1991 şi s-a îndreptat spre ceruri.***

Sfintele sale moaşte au fost depuse la Kyriakonul din Kafsokalivia, unde toată ziua părinţii au citit aşa cum cere tradiţia, toate Evangheliile, iar noaptea au făcut priveghere până la ziuă.

În zorii zilei de 3 decembrie 1991 pământul a acoperit cinstitul trup al cuviosului părinte, în prezenţa câtorva părinţi de la Sfântul Schit din Kafsokalivia. Abia atunci, împlinind dorinţa Părintelui Porfirie, au vestit moartea sa.

Cât a trăit, Părintele Porfirie i-a primit pe toţi. Prin smerita sa chilie au trecut sfinţi asceţi şi criminali păcătoşi, creştini ortodocşi, dar şi oameni de alte culte sau chiar de alte credinţe, oameni neînsemnaţi şi mari personalităţi, bogaţi şi săraci, neştiutori de carte şi oameni învăţaţi, mireni şi clerici de toate gradele. Fiecăruia dintre aceştia i-a oferit iubirea lui Hristos, spre mântuirea sufletului.

Întotdeauna a arătat deplină ascultare faţă de Biserică şi nu făcea nimic fără aprobarea ei. Spunea că este preferabil să greşeşti, fiind în Biserică, decât să lucrezi în afara ei, fie şi cu îndreptăţire.
Principala caracteristică a Părintelui Porfirie, în tot timpul vieţii sale pământeşti, a fost deplina sa smerenie. Pe lângă aceasta dovedea deplină ascultare, iubire fierbinte, răbdare neclintită în dureri cumplite, discernământ înţelept, străvedere limpede. De asemenea avea o mare sete de cunoaştere, cunoscând o mulţime de subiecte variate, acestea fiind un dar al râvnei sale către Dumnezeu şi nu al studiilor sale în lume, aproape inexistente.

Avea mare râvnă în tot ce făcea şi era foarte harnic. Rugăciunea sa era neîncetată şi smerită şi, prin urmare, foarte eficientă. Gândirea sa pur Ortodoxă, dar lipsită de fanatism, era plină de viaţă şi se interesa de problemele Sfintei Biserici, deşi lucrul era aproape necunoscut celorlalţi. Sfaturile sale erau încununate de succes, iar învăţăturile sale nenumărate. Slujbele sale erau pline de măreţie, iar dimensiunea contribuţiei sale duhovniceşti, până de curând a fost ţinută în taină.

Fie să avem toţi binecuvâtarea sa.

Amin.

(Extras din cartea: Anastasios Sotirios Tzavaras - Amintiri despre Bătrânul Porfirie, părintele nostru duhovnicesc, străvăzător şi înaintevăzător)

Bucură-te, Sfinte părinte Porfirie, biserică vie a lui Hristos, dar nepreţuit pe care Dumnezeu l-a dăruit Bisericii!